

ECO-ACTIVISTEN SLAAN TOE

Klimaatactivisten zijn het zat in de nieuwe bioscoopthriller **How to blow up a pipeline**. Ze willen meer tweegbrengen, dus

besluiten ze over te gaan tot terrorisme. Ook al kennen ze elkaar nauwelijks. Een oliepijpleiding in Texas wordt hun ultieme

doelwit. Terwijl de spanning oploopt in aanloop naar hun aanslag, krijgen de eco-criminelen ieder een eigen gezicht.

REISLUSTIGE SINGLES

Voor iedereen die bang is om in een gat te vallen na het einde van **B&B vol liefde** is er een sprankje hoop. In het nieuwe da-

ting- en reisavontuur **Samen uit, samen thuis?** laten vijf reislustige singles zien dat het nooit te laat is om een poging te doen de

ware liefde te vinden. Mehrnaz, Eric, Bart, Robin en Cliff maken een droomreis naar een plek die al jaren op hun bucketlist

staat of veel voor hen betekent. Dit doen ze niet alleen, maar samen met drie potentiële liefdespartners. Uiteindelijk blijft er

één date over. Het programma begint op 29 augustus zodra de B&B houders hun liefdesavontuur afsluiten.

'BACK ON THE STRIP' ★ ★ ★ ★ ★

Pijnlijke comeback Wesley Snipes

Wesley Snipes is na negen jaar terug in de bioscoop, maar een onverdeeld genoegen is dat niet. In deze zwarte variant op *Magic Mike* speelt hij de voorman van een strippersformatie. Om het noodlijdende hotel annex nachtcafé van een vriendin in Las Vegas te redden, besluit hij de act te mobiliseren voor een comeback. Maar het afgetrainde en viriele mannenvlees dat luisterde naar namen als Da Body en Dr. X is inmiddels verwor-

den tot een stelletje uitgedijde veertigers. Het acteren is ronduit krukkelig, door de merkwaardige montage gaan de meeste (vooral ranzige) grappen plat op hun gezicht en de stripscènes willen maar niet swingen. Tenenkrommend is vooral het optreden van Dr. X, een witte plastisch chirurg die zich al die jaren zwart blijkt te hebben gevefd. Pijnlijk, maar na enkele straight-to-dvd-prullen en fletse streamingproducties lijkt de ster van Wesley Snipes met *Back on the strip* nu toch definitief uitgedoofd.

Eric le Duc

'BLUE BEETLE' ★ ★ ★ ★ ★

Ideeën-armoede bij DC

Van Harry Potter tot Spider-Man; simpele jongens met superkrachten vind je overal. DC Comics zoekt zijn held deze keer in een Mexicaans gezin. Maar verder dan dat komt *Blue Beetle* niet.

Rechtenstudent Jaime krijgt per toeval een magische scarabee in handen, die hem verandert in een gevaarlijke gevechtsrobot. Zijn sloebergezinnethet kijkt geschrokken toe. Jaime heeft niet meteen controle over zijn superpak. Dat levert een aantal lollige scènes op. Ook wanneer oom Rudy zich ermee gaat bemoeien.

De digitale actiescènes zien er doorgaans prima uit, maar de rest van *Blue Beetle* voelt knulliger. Een inbraak verloopt wel héél makkelijk en Rudy's eindeloze vindingrijkheid is volstrekt ongehoofwaardig. Intussen is er wél alle tijd voor afgezaagde dialogen over de waarde van familie.

Jaimes slonzige en onbeholpen gezin heeft zeker zijn charme, maar *Blue Beetle* straalt ook zelf iets slordigs uit. Ondanks een stevig budget van 120 miljoen dollar, kan deze nieuwe superheld niet tippen aan zijn bioscoop-concurrenten.

Fabian Melchers

'Maker 'Talk to me' geïnspireerd door eigen bijna

'WAS IN TOTALE SHOCK'

De Australische regisseur Danny Philippou was eerder dit jaar een van de ontdekkingen van Sundance, met zijn originele en effectieve horrorfilm *Talk to me*. Hij behoort tot de generatie jonge makers die een publiek wist te vinden via YouTube en nu de kans krijgt in de bioscopen te bewijzen wat ze écht kunnen.

door Robbert Blokland

Danny Philippou straalt in zijn hotelkamer in New York, waar hij momenteel logeert voor de grote promotietour van zijn horrorfilm *Talk to me*. De film opende afgelopen weekend met volle zalen in Australië en producent A24 gaf inmiddels groen licht aan het vervolg, *Talk 2 me*, waar de filmmaker en zijn tweelingbroer Michael nu druk aan schrijven.

„Het hele jaar is een soort droom voor ons”, lacht hij. „Van de ontvangst op het festival Sundance in januari tot de release van de film nu in de Amerikaanse bioscopen.” Sinds de eerste recensies verschenen, wordt het filmduo benaderd door hun grote helden die een keer koffie willen drinken, of benieuwd zijn naar hun plannen: „Ik kreeg een appje van Jordan Peele, de man achter *Get out*, omdat hij ons wilde ontmoeten. We hebben een bericht gehad van Sam Raimi, die de *Evil dead*-reeks maakte, dat hij onze film zo goed vond. Het voelt alsof alles wat we in ons leven hebben gedaan naar dit moment heeft geleid.”

Showworstelcircuit

Al op hun achtste maakten de twee broers in hun achtereinde amateurrhorrorfilms, zoals *Evil flamings*. „Een soort *Child's play*, maar dan met een demonische flamingo in plaats van een betoverde pop.” Ook namen zij worstelfilmpjes op met hun vrienden, geïnspireerd door de WWE, het showworstelcircuit dat acteurs als Dwayne Johnson en Dave Bautista groot maakte.

Op de middelbare school besteedde het duo meer tijd aan het maken van filmpjes dan aan studeren. In rap tempo oogstten zij veel succes en aandacht met hun zelfgemaakte horrorkomedies, die zij tien jaar terug bundelden op het YouTube-kanaal RackaRacka. Het kanaal heeft inmiddels bijna 7 miljoen abonnees. Dat succes leidde onder meer tot het aanbod om voor de Amerikaanse producent A24 een eigen filmproject te ontwikkelen.

„We hebben onszelf leren filmen”, vertelt Philippou enthousiast. „Een groot voordeel van YouTube is dat je direct feedback krijgt van je kijkers. We hebben van alles geprobeerd – soms werkte het, soms werkte het niet. Maar uiteindelijk gaat het er bij films altijd om wat voor effect de beelden op het publiek hebben.”

Het geheim van een geslaagde genrefilm zijn de personages, beklemtoont de jonge filmmaker: „Natuurlijk moeten er schrikmomenten en bloed in zitten. Maar je moet éérst weten wat er op het spel staat voor de hoofdpersonen.”

Als grote voorbeelden noemt hij *The exorcist*, de Zweedse vampierfilm *Let the right one in* en de Nederlandse thriller *Spoorloos*, naar het boek van Tim Krabbé. „Het is niet erg als een personage keuzes maakt waarvan iedereen aanvoelt dat het misgaat, als je maar snapt waarom iemand die keuzes maakt. Dat deed regisseur George Sluizer met *Spoorloos* heel erg goed.”

Mia (Sophie Wilde) kan contact maken met het dodenrijk.

Danny (L.) en Michael Philippou werden bekend door enge filmpjes op YouTube. FOTO AFP

In *Talk to me* krijgt een groep Australische tieners een gebalsemd, keramieken hand in het bezit, die toegang geeft tot de zielen van dolende overledenen. De eerste sessies leiden tot veel hilariteit. Maar uiteindelijk gaat het mis als de do-de moeder van één van hen zich aandient.

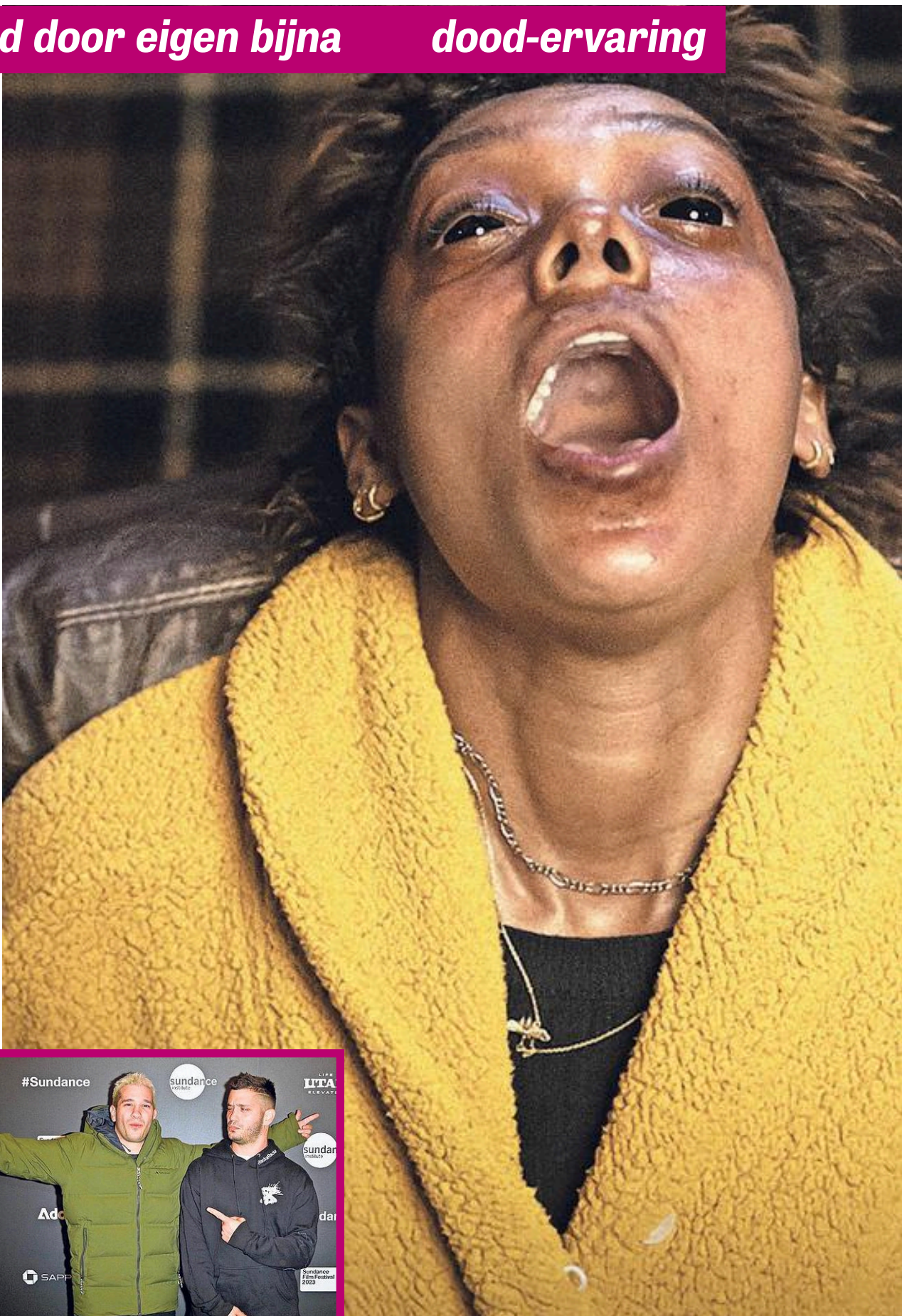
Coma

„Een hand kan warmte bieden, contact maken en staan voor verbinding”, legt Philippou uit. „Maar tegelijkertijd kan er ook dreiging van uitgaan. We hebben een paar tests gedaan met het filmen van het model en dat bleek goed uit te pakken.” Een scène in de film, als een personage in het zie-

kenhuis ligt, is een vrij letterlijke reconstructie van een trauma van de regisseur, die op zijn zestiende zwaargewond raakte door een auto-ongeluk. „Ik heb dagen in coma gelegen, had ernstige breuken in mijn ruggengraat en mijn hoofd”, vertelt hij.

„De artsen maakten zich veel zorgen omdat ik maar bleef trillen, ik verkeerde in totale shock. Tot mijn zus naast me kwam zitten en mijn hand vastpakte – toen stopte het trillen en vlak daarna kwam ik weer bij. Dat moment was voor mij het bewijs dat er een schemerzone is tussen leven en dood, waarin mensen toch gevoelens en gedachten kunnen uitwisselen.”

dood-ervaring

'IK BLIJF ONZEKER OVER ZINGEN OP HET PODIUM'

MUSICALSTER TARIKH JANSSEN VAN BODYGUARD NAAR SONNY BOY

Tarikh Janssen heeft een bijzonder jaar. De acteur maakte met *The bodyguard* zijn hoofdroldebuut in een grote musical, komend seizoen staat hij voor het eerst solo op de planken met een bewerking van het iconische boek *Sonny Boy*. En ondertussen went hij thuis aan het soms slapeloze leven van een jonge vader.

Janssen redt sinds april als bodyguard Frank Farmer avond aan avond het leven van zangeres Rachel Marron. Het verhaal dat wereldberoemd werd dankzij de film met Whitney Houston en Kevin Costner, keerde tijdelijk weer terug naar het Beatrixtheater in Utrecht. „Zo'n grote musical is een ontzettend geoliede machine”, lacht Janssen. „Je staat op het podium met dansers, een band, in de

Tarikh Janssen: „Ik moet natuurlijk overtuigend een afgetrainde bodyguard neerzetten.” FOTO DELAMAR

coulissen en de zaal zitten technici en crew die helpen bij de talloze decor- en kledingwissels. Je hebt als acteur minder vrijheid dan wanneer je met drie acteurs op het podium staat. Je kan niet opeens gaan freewheelen.”

Pittige rol

Tijdens de repetities en in de eerste weken van *The bodyguard* moest de hoofdrolspeler daar wel aan wennen, erkent hij. „Ik ga nu elke avond heel erg mee in het gevoel dat mijn dag kleurde”, legt hij uit. „Het publiek zal er niet veel van merken. Maar voor mij is Frank de ene avond wat norser, de andere avond wat vrolijker. Door dat soort details wordt het voor mijzelf ook na honderd keer spelen geen routine.”

Het is in fysiek opzicht een pittige rol, de acteur moet veel heen en weer rennen. „En ik moet natuurlijk wel overtuigend een afgetrainde bodyguard neerzetten”, lacht hij. Daarom heeft hij zichzelf gedurende de vijf maanden van de musical een streng sportregime opgelegd; elke werk-

dag staat hij zeker een uur op de trainingsapparatuur in het Beatrixtheater. „Onze dochter van anderhalf had in het begin wat slaapproblemen”, vertelt Janssen. „Ik ben blij dat die periode voorbij is. We voelden ons toen af en toe zombies, dan is het bijna niet mogelijk 's avonds goed gefocust te zijn.”

Bezoekers vermoeden wellicht dat Janssen geen goede zanger is – zijn personage mag in de musical één keer zingen en doet dat dan heel vals. Maar eerder bewees de acteur in de *Woef Side Story* van het RO Theater dat hij een uitstekend muzikaal bereik heeft. „Ik kan het wel, maar ik vind het heel erg eng”, be- kent Janssen ruitelijk. „Ik heb geen absoluut gehoor, dus ik ben over dat onderdeel van mijn vak best onzeker. Een musical waarin ik de hele tijd moet zingen en

dansen, voelt op dit moment misschien nog één brug te ver – al merk ik wel dat deze tak van sport naar méér smaakt.”

Een bijzonder project waar Janssen zich na *The bodyguard* in gaat vastbijten is de solovoorstelling *Sonny Boy*, gebaseerd op het boek van Annejet van der Zijl. De op waarheid gebaseerde roman vertelt over de onmogelijke liefde tussen een getrouwde Hollandse Rika en de Surinaamse Waldemar, aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog. „Het is een groot contrast met wat ik nu doe. Ik sta dan echt moederziel alleen op het podium. Het zal eenzaam zijn. Maar het geeft denk ik wel een kick om in je eentje een zaal met honderden mensen mee te voeren in zo'n belangwekkend verhaal.”

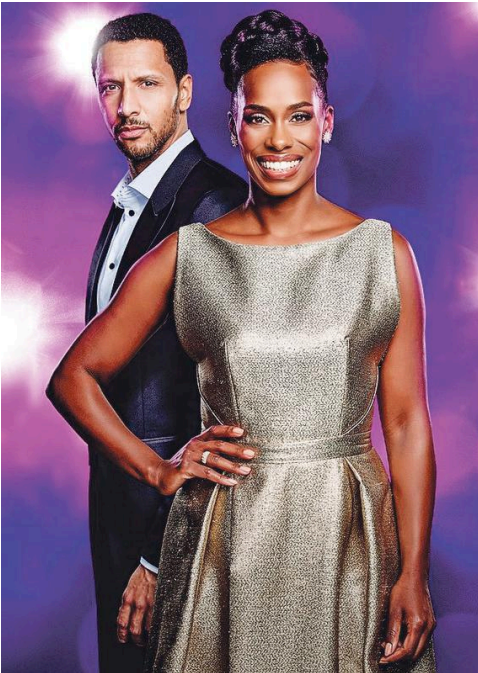
Krakersbeweging

Janssen speelt in het stuk *Waldy*, de zoon van Rika en Waldemar die terugblijkt op de relatie van zijn ouders. Er zijn veel raakvlakken tussen de familiegeschiedenis van *Sonny Boy* en die van de acteur. „Mijn moeder kwam in de jaren zeventig uit Suriname naar Nederland en ging wonen in een dorpje bij Maastricht”, vertelt Janssen. „Zij was de eerste zwarte persoon ooit die in het dorp kwam wonen. Mijn moeder ontmoette mijn vader tijdens hun studie in Breda, ze zaten bij de krakersbeweging. Ik praat veel met haar over die tijd en wat zij toen allemaal heeft meegemaakt. Dat maakt dit project al bij voorbaat voor mij ook op persoonlijk niveau een bijzonder ontdekkingstocht.”

R.B.

R.B.

Tarikh Janssen redt elke avond het leven van Nurlaila. FOTO WILLIAM RUTTEN

'Ik heb geen absoluut gehoor'

RECENSIE 'Talk to me' ★ ★ ★ ★ ★

ONVERGELIJKBARE HORROR-AANWINST

De beste horrorfilms weten het moment waarop de hel losbarst doorgaans zo lang mogelijk uit te stellen. Ook in *Talk to me* voel je als kijker op je klompen aan dat een of meerdere personages flink de dupe zullen worden van een reeks melige experimenten. Een groepje tieners voert die uit met een gebalsemd hand, die tijdelijk toegang geeft tot dolende zielen. De manier waarop debuterend regisseurs Danny

en Michael Philippou toewerken naar het kanelpunt, getuigt van grote klasse. *Talk to me* is een film die de luide buzz, die begon op het Festival van Sundance, weet waar te maken. De twee makers, die in Australië doorbraken met hun melige YouTube-filmpjes, leerden het griezelgenre kennen door oude klassiekers als

Experimenten lopen gruwelijk uit de hand in 'Talk to me'.

Halloween, *Friday the 13th* en onze eigen nederhorrorklassieker *Spoorloos* uit hun hoofd te leren. Maar ze voegen ook een paar moderne twists toe aan het redelijk bekende concept.

Het gebruik van smartphones (en het filmen van de experimenten met de hand) speelt een opvallend grote rol in het verhaal. En hoewel de naargeestige sfeer en de schrik-effecten op de eerste plek staan, biedt *Talk to me* ook psychologische